

Jørgen Estrup (RV):

Udviklingsbistanden er en grundpille i Danmarks forsøg på at forebygge og løse konflikter i en ustabil verden. Det er i ulandenes interesse, men det er så sandelig også i dansk interesse. Det er ikke bare solidaritetsarbejde, vi her taler om, det er også dansk udenrigs- og sikkerhedspolitik. Det er, hvad man kan kalde humanitær sikkerhedspolitik. Derfor er et oplæg til ny strategi for udviklingsbistanden som det, regeringen nu har lagt frem, af helt central betydning og samtidig en lejlighed til at gøre status.

Der er gået 5 år, siden vi fik Danidas handlingsplan og beretningen fra Folketingets Udenrigsudvalg, som i høj grad tegnede linjerne for den periode, vi har lagt bag os, og derfor er det også muligt at høste nogle erfaringer.

Hvis man ser lidt på forløbet i forhold til vore samarbejdslande, vil man opdage, at der har været en stigende tendens til at præsentere samarbejdslandene for politiske betingelser, og at vi et ganske stort antal gange også rent faktisk enten har ændret eller direkte afbrudt bistanden til nogle af vore samarbejdslande. Faktisk er der tale om 15 tilfælde i perioden 1989-93. Det er ganske mange. Det er noget, som i hvert fald bør indgå i overvejelserne om den fremtidige strategi, og det viser især behovet for, at man holder fast i det, der hele tiden har stået i vores formålsparagraf: at dialogen og processen er det afgørende.

Men man må jo sige, at de tilfælde, som jeg her nævner, er tilfælde, som Folketinget alle har accepteret – i nogle tilfælde i en dialog med Udenrigsministeriet og udenrigsministeren, i andre tilfælde efterfølgende, men alle sammen nogle, Folketinget har accepteret, har taget medansvar for.

Det, som vi også har oplevet i den pågældende periode, har været debatter, hvor man har kunnet sige, at der var uenighed i Folketinget, f.eks. debatten om bilateral kontra multilateral bistand. En sådan debat skal der selvfølgelig være plads til, men det er ikke altid sikkert, at den gavner opbakningen bag udviklingsbistanden. Nogle gange skaber den mere uklarhed, og derfor er det selvfølgelig kolossalt vigtigt, at Folketinget er sig sit ansvar bevidst om at kunne formidle en debat og argumenter til offentligheden og samtidig samle den brede opbakning, som er en klar forudsætning for, at

vi fortsat kan have et højt niveau for udviklingsbistanden. Det tror jeg er en fælles interesse for næsten alle partier i Folketinget.

På den baggrund er det selvfølgelig vigtigt, at der også bliver den nødvendige folkelige debat om den nye strategi. Nogle af os deltog i et møde her til formiddag med repræsentanter for de private hjælpeorganisationer og hørte et klart ønske om at få tid til debatten, om at få dialogen med Folketinget og politikerne i gang, og jeg tror, at noget af det, vi skal være mest forsigtige med, er at være karrige med tiden. Der må ikke skabes indtryk af, at Folketinget lukker debatten.

Derfor synes jeg, at det er en god procedure, vi nu har lagt op til med det dagsordensforslag, som regeringspartierne har fremsat. Vi vil kunne følge præcis den samme proces som i 1989, som på mange måder var en god og vellykket proces.

»En verden i udvikling«, overskriften på den nye strategi, er et inspirerende arbejde med spændende og nye ideer, og ministeren skal have ros, som hun allerede med rette har fået i rigt mål, for den tætte dialog, som er gennemført med erhvervsliv og med NGO'er. Jeg vil næsten sige, at en overgang var man ved at tro, at ministeren havde overnaturlige evner, for jeg har sjældent hørt så megen konsensus og så lidt kritik, som tilfældet har været i debatterne om strategien. Der har måske været mere tilbagevenden til normale tilstande på det seneste, men det kender vi jo. Det er vi godt tilfredse med; så ved vi, hvor vi er.

For Det Radikale Venstre er det afgørende, som det også slås fast i strategien, at det er målsætningerne, de kendte målsætninger, der hele tiden har været gældende for udviklingsbistanden, som fastholdes, og dermed også, at det er fattigdomsorienteringen, som er den afgørende og overordnede målsætning. Det er ikke bare et spørgsmål om solidaritet med svage grupper og svage lande; det er i høj grad også et spørgsmål om konfliktforebyggelse og etablering af en baggrund for en mere stabil verden.

Behovet for bistand må være det, som afgør, hvor og hvordan vi skal sætte ind, og det må aldrig være danske interesser, som kommer til at diktere os, hvordan bistanden skal udformes. Erhvervslivet og beskæftigelsen har sin legitime placering i dansk bistandsarbejde,